

Süktumun Ağlayan Çıgıllıkları

– kul mehmet · 16 Ekim 2013

Sükûtumun ağlayan çıgıllıkları lanetlerken,
Umman, umman sensizlik zulüm 'üne
Aşkım için çektirdiğin zulüm ün gözyaşlarını,
Çıgıllık çıgıllık kusmak istiyorum yüzüne

Vefasızlığının anaforunu savurmak istiyorum gözüne
Ta dilimin ucuna geliyor Sükûtumun ağlayan çıgıllıkları
Yutkunuyorum acı, acı zehir sözleri söyleyemiyorum
Mavi yeşil gözlerine dalınca bakınca kaybolunca

Ümitle yeşeren düşlerime seninle olunca
Nüktelerini idrak edince, inceliklerine dalınca
Aşk çizgimizin yolunda seni hece, hece anınca

Dua ufkunda seni isteyince Rahmanda
Ta dilimin ucuna geliyor Sükûtumun ağlayan çıgıllıkları
Yutkunuyorum acı acı zehir sözleri söyleyemiyorum
Sensiz yaşamak adeta ıstırap

Duyup hissettiğim besbelli bir buhran
İçim kanıyor seni anınca
Sanki bedenim kapkara bir ruha teslim sana bakınca
Ümitlerim dilim, dilim
Geçmiyor yar sana sözüm

Bir yanda sis ve duman
Gönlüme akseden gülüşün nede yaman
Sönmez bu aşkımın alevi sen bakar iken,
Suskun miskinliğinde azap gözlerinle zaman, zaman

Hiç olmazsa haykır bağır yaman, yaman
Dünyam zindan, anlarım hazan ve tufan
Yaşadıklarım ise tam bir tufan

Hayalin gibi yüzlerinde buğulu

Hayalin gibi sözlerinde buğulu
Nağmeler dinlemek isterdim kalbinin tellerinden,
Buğulu buğulu

Ayırса beni dünyanın o tatlı hazan gamından kederinden
Sımsıkı zalim pençende kıvranırken ellerinde kalbim
Kükreler iken aslan yelesi sesimden
Ta dilimin ucuna geliyor Sükûtun ağlayan çığlıkları

Yutkunuyorum acı, acı zehir sözleri söyleyemiyorum
Beni tarumar eden terk edişini
Bekliyorum masumane gözlerindeki yakan gülüşünü
Sen yok oluşun talihsiz yolunda bekleyişinde uyuyup kaldın

Bense seni getirecek olan ak iklimin yolunda
süzülüp geleceksin sandım

Sandım da kuruyup bir yaprak gibi kaldım
Bir kuru yaprak gibi bekledim de yandım
Aşkının narında çaresiz hülya âlemin de sensiz biçare kaldım
Kanat çırpar iken çaresizce bekleyişim halaskar ellerini bekledim

Nur çehreni bekledim hazan mevsimlerim de hep özledim
Beklerken seni kâbus ifrit gözlerin kâbus gözleri
İstırabının nefesi iblisinkine denk gözlerin çıktı karşıma
Düşlerim seninle apak

Savrulurken ömrümüz hazanla yaprak
Gecem gündüzüm bitap yaprak yaprak
Düşlerim artık oldu serap
Yandı ciğerim oldu kebab

Terk etmek sana düştü
Hazan mevsimi de bana düştü
Sebepler sukut etmiş
Sensizliğim sukut etmiş

Beni tarumar eden gidişin sukut etmiş
Düşün bunu

Sen görmesen de duyamasan da
Seni seven ben varım bu dünyada

Kulak ver rüzgâra yönel bu sessiz çılgılığım
Gönül kulağın ile dinle
Ölüm ölüm ağıyar peşime düşmeden dinle
Sensizlikten ağlarım zarı zarı

Yokluğun alevleri tarumar yakar
Bilmem ki bundan sonra gelsen neye yarar
Bir süvari yetimiyim gölgeni arayan
Kalmışım irtihal zindanlarında sensiz

Bedenim irtihal, ellerim irtihal, ömrüm irtihal
Melal verir mi gözlerin masal, masal
Bu yangın bu Sükûtun ağlayan çılgınlıkları ile sönmez
Düşün bir yol bul gel vazgeç bu gönül sensiz ölmez

Sanki ufuklar kararınca hırlamak bana düştü
Kesildi bülbülün sesleri bana küstü

Duy artık ey zalim bu niyazımı
Derin uhrevi sızımı
Gör sıkılan yüreğimi o zalim pençende gör acımı
Kim bilir Rahman ne sürprizler gösterir görürsen sızımı

Görmezsen eyvahlar olsun yine yandım aşkın narında
Sığmaz olurum ufuklara aşkın harında
Kanlı kâbus yağar yağmur ki
Bu yağmur harımı söndürmez.

Yürüyorum adım, adım yok, oluşun zindanına
Yüzüm gülmez.
Bu yaptığın sana da kalmaz
Düşmüşüm bir zalim senin elinde oyuncak

Duaya varmaz elim yürürken o son kâbus
Kapıya kim kapayacak
Işığın sende bulurum sandım zalimliğinin karanlığını buldum

Gölgelerin feryadı ile bedenimi yundum

Kaç defa göz, göze geldik hiç bilinmez
Bin defa sinemi deldin silinmez
Var olmak için zehri şerbet diye içtim serinletmez
Keşke bu bir maskaralık olsa

Benden aldığı veren sen kollarım da olsan
Bil ki gözlerim seninle açıldı ayan
Sensin dertlerime derman
Hep duydum ılık nefesini içimde

Her mevsim kokladım ayrı bir nefasetini,
Buhur buhur içimde.
Ne olur gülüver, geliver ikbalime
Sun bana visalini

Hep sana koştu bu gariban
Sende sanmıştım itminan
Sona eriyor artık günlerim
Bitsin artık hicranlı günlerim

Bir yok oluş kasvetiyle beklediğim günlerim
Gelsin artık Nevbahar günlerim
Hasretim sönsün ikbale dönsün özlerin
Ömür boyu nefisini ve şeytanı güldürdün

Birazda benim kalp ve gözüm gülsün
Tebessümle yaşayalım
Tebessümle ölelim
Saf, saf melekler insin aşkımıza

Gülüyor bak gözlerin ve melekler amelimize
Dalgalar koşsun visalimize
Bil ki o visalimizde cennetten köşkler zülâline
Yok, olmasın hülyalarım peş, peşe

Gamlı sitemkâr duruşun son bulsun
Doğsun artık Nevbahar

Sussun bağrımında inleyen zarı zarı o yârim diyen sesi
Buluşalım vuslatın zümrüt sema tepesinde

Gurbetin çığlıkları sussun sükûta ersin
Düşünce ızdırabı ile yağrulmuş sitemler erisin
Buket buket gözlerin gülsün ellerimde nur nur gülsün
İkinci yağmurları ile yıkansın bedenlerimiz
Yol çizgimizi çizerken ikimizi var oluşun hikmetlerine
yunsun

Kalmasın hayatımızda Hafa
Kalbimiz ibresi dönsün artık bu safa
Derisi yüzülen dilimiz, sözümüz fikir birliğimizde
Dursun artık safta
Diriliş çağrısını bulalım artık bu hafta
Bunlar son sözlerim olabilir hatta

Bilmem ki bundan sonra gelsen neye yarar
Neye yaramaz
Ben kendimi ötelere bağladım
Ahrete açılan koridorda yürüyorum, elimde bir ok var
Günler baharı soluklarken ben gidiyorum sen kal nazlı yar

Bu nedenle
Ta dilimin ucuna geliyor Sükûtun ağlayan çığlıkları
Yutkunuyorum acı, zehir sözleri söyleyemiyorum

MEHMET ALUÇ
ANKARA -SİNCAN

Visal: sevgiliye kavuşma
İtminan: inanma, güvenme
Nevbahar: yenibahar
Zülâline: gizli yollar
Halaskar: kurtaran el,
İfrit: kötü ve korkunç cin
Ağyar: başkaları, yabancılar, eller
İrtihal: göçme, ölme
Melal: can sıkıntısı, utanç

Visal:/sevgiliye)kavuşma
Zülâline: saf tatlı su
Hafâ: gizli olmak, saklılık